

Prærogativa certamen.

5

Scis quando cupiebas præfici Græcis ad Ilium,
Specie quidem non volens; voluntate verò cupiens.
Quàm eras humilis, omnem dextram prehensans,
Et habens fores patentes cuilibet popularium,
Et dans alloquium ordine omnibus, etiamsi quis non volebat;

Moribus quærens Imperium à vulgo redimere.
Deinde postquàm potitus es Imperio, mutans mores,
Amicis non amplius fuisti sicut antè amicus;
Difficilis aditu, & rarus intra claustra.

Nemo arte eadem Imperium quàm petit, gerit. *Sallust. Jugurth. cap. 85.* Ex maxumè raro hominum genere judicare debemus Vespasianum; in quo asseverante Plinio, *Præfat. Nat. hist.* nil quicquàm mutavit fortune amplitudo, nisi ut prodesse tantundem posset, & vellet. Paucissimi Antigonum imitantur: qui mirantibus omnibus, quòd cùm jam senectutem attigisset, benignè humaneque imperaret; olim se potentiam quæsiuisse, nunc gloriam & benevolentiam captare, respondit. *Plutarch. Apophth.* Omnes ferè in peius ruunt Principes, & Imperium quærunt primùm gloriosè, post cum jacturâ famæ exequuntur & impotenter: status obliviscuntur in quo acceperunt Regnum; imò certè propter quem, & per quem. Adeò nunquàm non Honores mutant mores; & (ut rectè vulgò adjectum) raro in meliores.

Sunt etiam qui ab omnibus Principatui pares judicati, cùm ad res gerendas tanquam ad ignem ventū est, instar adulterini numismatis, expectationi hominum de se non respondent. Nimirum ut inter vacua vasa non facilè discernas, quod eorum sit integrum, quod vitiosum; ubi verò aliquid infuderis, statim apparet, quod rimosum sit & perfluat: ita animæ hominum, stultitiæ rimis fathiscentes, infusam potentiam non continent, sed foràs diffuunt ineptiis & cæterâ vitiorum conflagre.

B

Quod